

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

ISTEN TENYERÉN

Versek

Érd, 2013

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

Sorozatszerkesztő:
Habos László

A kötet szerzői:
Beck Zoltán, Gyurics József,
Fazekas Major Gizella, Habos László,
Karácsony István, Kósa Márta,
Kreischer Kornélia, Móczár Csaba,
Petrik István, Szabó Imre, Temesi Éva

Illusztráció:
Bálint Imre,
Fazekas Éva,
Tarnócziné Barabás Irén

Kiadja a POLY-ART ALAPÍTVÁNY

Előszó

Olvasom a verseket, s közben – akarva-akaratlan – hat rám a lélek, mely a gördülő sorokból árad. Szívem együtt dobban némelyekkel, másoknál felver, s ahogy rá visszatérek, újra meg újra megakaszt egy-egy gondolat. Persze, nem kell, hogy egyetértsek – nyugtatom magam –, versek mindezek csupán, melyek fényből, árnyból és dalból vannak összegyúrva, s ki írja, fűszer gyanánt hozzátesz még tövist vagy szirmokat, így adva meg költeménye ízét és zamatát. Életét mindenki maga éli, s mint kívülről érkező ismeretlen, belekóstolnom abba nem lehet, de a fedőt felemelve beleszippanthatok a főzet illatába.

E könyv illatok garmada, mert mindegyik költő egy külön világ. Mást s másként állítanak, főznek össze, és egymástól eltérő a tálalás. Meghívlak téged is, nyájas olvasó, jer, lépj be, és illatolj körül!

Élő szó

Ez a kis könyv istenes versek gyűjteménye. Nem ró-lunk, hanem Róla szólnak, mégis minden sorában benne vagyunk mi is, mert az az igazi, nagy megtapasztalás, hogy kapcsolatban lehetünk Vele. Meghatározó élmény,

hogy megszólíthatjuk, beszélhetünk Hozzá, és szólhatunk Róla – itt és most is benne lehet a mi verseinkben. Neki is van mondanivalója számunkra, hozzánk írt sorait olvashatjuk a Könyvek Könyvében. A Biblia mutatja be számunkra, ki is, és milyen is Isten valójában: „Istent soha nem látta senki, az egyszülött Fiú, aki az Atya keblén nyugszik, Ő nyilatkoztatta ki.”

(János evangéliuma, első fejezet, 18. vers)

Horváth István

BECK ZOLTÁN

Advent

*Bennünk evilági kétség,
Lelkünkben lanyha lázadás,
Szívünkben kicsi kérdés:
Eljössz? Urunk, Jézus király.*

*Nagyvárosi fények égnek,
Szemünkben csilló tűzsugár,
Dagadnak bízó remények:
Jövel! Urunk, Jézus király.*

*Még dübörgő modern idők
Szívemben sejlő suttogás;
Egyre oszló lélek-ködök:
Eljön Urunk, Jézus király.*

*Égen-túli fényözön
Békét hozó szivárvány;
Énekszóval ránk köszön:
Eljött Urunk, Jézus király.*

Hitvallás

*Leginkább arról ír az ember,
Melyről tudja, elveszít majd egyszer.*

*Szívemet, ha szaggatom,
Lelkemet is faggatom:
Tudok-e még úgy égni,
Másoknak jót remélni.*

*Ezen túl is csak úgy élni,
Kint, szenvedést nem is félni,
Életemet adni sokért
(Fenekedik már a hóhér).*

*Sorsomat „halálra” csak azért szántam,
Ne érjen szégyen semmiféle vádban,
Ha ez kell, és ilyent szeretsz,
Értem majd, ha reám nevensz.*

*Jusson lelkünk üdvösség honába
S igaz béke szívünk otthonába.*

Engesztelés

*Igen! Van még egy kegyelem,
S él a tiszta szó: szerelem.*

*E pár sor nem csak költemény,
S nem csal többé vak érzemény.*

*Most csak meg kell vallani gyengeségünk,
Az egy Igazba vetett reménységünk.*

*Sírni-nevetni, mindig Vele élni,
Ostoba, vak haláltól nem is félni.*

*Lássuk egymást mindig megbocsátva,
Ne is kérdezzük, mi van még hátra.*

*Szeretetet újfent hevítsünk,
Haragot, bűnt tűzbe veszítsünk.*

*Élete a Tied, mindig megtartott,
Nem táplált ellened sohasem haragot.*

*Így élsz, s Te nem vagy már hiába,
Adja jövődet, s éltet a mába!*

Golgota

*Vajon láttad-e Őt a kereszten?
Szíve érted dobogott hevesen.*

*Mikor teste már-már vérzett,
Kéjesebb kint tán nem is érzett.*

*Fűtötte lelkét még az a régi dac:
Halálodban is csak Istennél maradsz.*

*Ezt ha nézem, és magamra vállalom,
Millió élet egyetlen halálom,*

*Életet adni milyen szép remény!
Arcom, mint kova, nem szívem kemény,*

*S ha tudnék gondolni másra, mint jóra,
Nem emelném hangom megváltó szóra,*

*Ha bevégezni másként nem bírom,
Ezen túl is, Uram, oltalmadban bízom.*

Karácsony ünnepén...

*Gondolsz arra néha-olykor,
Mit is vársz te karácsonykor,
Jézus Krisztus igaz váltság,
Nem hazugság, nem is álság.*

*Keresztsége bűnbocsánat,
Szívünkben szűnik a bánat.
Jászol-bölcső, kis Betlehem,
Hát Jézusom hogy szeretem?*

*Megtagadtam, kit elárultak,
Lelkemnek hogy volna nyugta?!
Érted égek, dicső magyar,
Lásd, életed milyen pazar!*

*Prófétáid elnyugszanak,
Kik életet bőven adnak,
Majd hantoddal végleg takarsz,
Szeretni még, ugye, akarsz?!*

*Rajta bátran - várjál üdvöt,
Ezen földre Isten küldött!
Szenteld élted Istenednek:
S földeríti jókedvedet!*

*Kicsiny hited vitt a bajba,
Hát ezért most ne kapj hajba!
Valljad bőszen Jézusodat,
Tőle kapod meg jussodat!*

*Egymást most csak segíthessük,
Igazságra elvezessük!
Kicsi hazám, érted halok,
Vigasztalnak az angyalok.*

*Ezért ne is sirassatok,
Sőt inkább csak vigadjatok!
Derüljön hát hitünk titka:
Igazságért szálljunk síkra!*

*Szívünk azért legyen hálás,
Mert az Úr ad erre áldást.
Kiárad majd Sion üdve,
Arcunk lészen Isten tükre!*

Róla

*Hadd írjak verset, rímeset
És nem is olyan rémeset,
Mit ne venne be az elme,
Mily nagy is az Ő kegyelme.*

*Bevesz igaz szerelmébe,
Boldog az ily életébe!
Takar téged, nem tart fogva,
Szabadlelkű az ily szolgálga.*

*Jöjjön hát a szabadító,
Amaz örök igazmondó,
Ki megvallja helyetted is,
Értelme volt élni eddig.*

*És ha mutat szelíd jövőt,
Ne átalljuk követni Őt!*

Bálint Imre: Szárnyra kelünk

GYURICS JÓZSEF

A hitetlen

*Ki vagyok én, aki azt hiszi magáról, hogy ember, s jogai is vannak?
Elképzeléseim a barátságról nemcsak tejbe és vajba.
Jó napok gyümölcsei? Hiába lógnak éretten a fákon,
ha leszakító kezünk e gyümölcs miatt kiátkoz a világból.*

*Ki, vagyok én? Én, aki kérdőjelet rak a bibliára jogosan,
mert elolvastam, s nem értettem az értelmetlen okokat.
Kiátkozottként most egészen mást csinálok,
a hittel szemben az ész mellett protestálok!*

*Ki vagyok én? Ki Jézust hitetlen csirkefogónak találom.
Nem hiszek benne, mert nem segített rajtam a bajban!
Személyesen sohasem találkoztam vele,
de néhányszor körülrajongott szelleme.*

Ki vagyok én? Ki vagyok?

*Jézus Krisztus nem a ma vagy a holnap,
hanem egésze az örökkévalónak.*

*Olyan Ő, mint én vagy bármelyik ember.
Csak Ő lóg a fán. Szétfeszített kezekkel!*

*Jézus Krisztus egy valóságos alak.
Nem védik őt mászhatatlan falak.
Olyan Ő, mint én. Vagy bármelyik ember!
Csak Ő lóg a fán, szétfeszített kezekkel.*

Ki vagyok én? Ki vagyok?

*Nem tudom, hogy ki vagyok,
és honnan jöttem.
De tudom, hogy a jövőm,
múltat ül mögöttem.*

Örökség

*Lassan őrlik a valóságot a malomban,
mert képlékennyé vált mára a múltunk!
Kemény kövek közt morzsolódik halomba
apáról a fiúra szálló jussunk.*

*Örök ősök öntik varázsba az életet,
kikívánkozik már végre a szavunk,
hiába hozunk fel ezernyi érveket,
rettegve a sírtól halandóként halunk!*

*Gigászi harcot vívunk, s veszítünk naponta,
ezernyi gonosz repül ki a szánkából,
de emésztetlen érzéseink csapongva
űznek ki minket a jövőbe a mából.*

*Megbántódunk! S megbántunk másokat néha.
Viperacsípés! Szinte minden szavunk
ügyetlenül fecseg, s minden tettünk béna,
mikor végre mi is békülni akarunk.*

*Ez hát a valóság, múltunk öröksége.
Belénk táplált, s bekódolt gének útján,
apánknak és anyánknak a törődése.
Két emlő jelzi az éltető tej kútját.*

*Két emlő! Életednek kihívó hegye.
Néha táplálék, néha csak pihenő,
néha erotikus vágyaidnak a helye.
Születés!*

Elmúlás.

Teremtő!

Temető.

Hit

*Én vagyok magam az Isten!
Saját magamban lakozom.
Mert nem tudok elképzelni
nagyobbat – igaz hittell--
annál, mint ami vagyok.*

*Lényem büvköréből ébred
minden tettem, gondolatom,
s végtelen fantáziám csak
koponyámba sűrített
megcsonkított hatalom.*

*Ki merem mondani bátran,
nálam nem született nagyobb!
Magam irányítom sorsom,
és jutalmul fejemen
fényes glória ragyog.*

*Hitemet nem régi könyvek
gyűrött lapjairól kapom.
Amit ott írnak Istenről,
korlátozott agyammal
én felfogni sem tudom.*

*A hétköznapi csodáit
Naponta kínnal izzadom.
Áhítat és tömjénfüst helyett
szenedő testem ízét
érezni s hónaljszagom.*

*Egy botrányosan szemtelen,
hétköznapi Isten vagyok.
Szeressetek, emberek!
Én hitetek köveiből
nem emelek templomot,*

*nem kívánom tőletek, hogy
áhitattal imádjatok!
Mindenki magában higgyen,
hiszen saját magánál
még nem született nagyobb!*

*Ti vagytok maga az Isten!
Ti! Sok hitehagyott.
Vagy féltek vallani hittél,
hogy régi Istenetek
már százszor cserbenhagyott?*

Álomvonat

*Átszáguld az éjszakámon,
átvágat a bús magányon
álmom, mint egy gyorsvonat,
filmet vetít, s kérdi vádlón
bűneidet, tudod, hány volt?
S lepergeti sorsomat.*

*Múltban fogant sárga fénykép
acsarkodik szörnyű rémként,
szemlesütve szembesül.
Rám rakódva örök tényként,
tükörképem önarcképén
régibűnöm menekül.*

*Összekevert tegnap, holnap,
kattogó árnyban halódnak,
rám nyomják a bélyeget!
S amit hittem vagy reméltem,
életemben százszor kértem,
Vigye el a képzelet!*

Tarnócziné Barabás Irén: Hit

FAZEKAS MAJOR GIZELLA

Fohász

*Hála neked, Uram, hogy élek,
hogy hitemet beléd vettem,
hogy a világon a lélek
templomát híven építem.*

*Hála, hogy oltalmaztál,
hogy igéddel megnyugtattál.
Hála, hogy fájdalomban
a könnyebbet adtad nekem.*

*Hála, hogy Te mindig segítesz,
hogy mindig talpra állítsz.
Hiszem, vársz a mennybe,
hívószavad rám talál.*

*Hiszem, hogy nincs halál,
hogy a férjem vár,
hisz kezét nyújtja felém.
Uram, te ott leszel már!*

Istenünk

*„Isten! kit a bölcs lángesze föl nem ér”,
Tiéd a Nap, Hold e Föld kerekén.
Léted világít, szemünk rátekint,
de nem látunk, mégis vagy nekünk.*

*Hordozod sorsunkat,
nemzetünk, életünk.
Segítsd hazánkat!
Istenünk, légy velünk!*

(Idézet: Berzsenyi Dániel: Fohászkodás)

Szeretet

*Az „Isten: szeretet”, ezt kevesen ismerik.
Aki ezt kiejti, azt is csak megvetik.
Kit ebben neveltek, rég elfelejtette.
E rohanó világban e szó el van felejtve.*

*Fájó, hogy így elrabolja őket
e kínzó, kegyetlen világ.
Isten, költözz be hozzájuk,
és szórd a szeretet sugarát!*

Porszemek

*Mi porszemek vagyunk
nélküled, Uram.*

*Te, ki buborékként
elfújhatsz mindent,
mit összehordtak
népek, századok.*

*Nem bírja felfogni elmém,
mily nagy a hatalmad.*

*Nap, Hold, csillagok,
mind melegít, világít.
Sugarát szétszórva
e Földet építi, tartja.*

*Meg kell becsüljük e csodát!
Isten, népedet vezesd rá!
Hisz csak porszemek vagyunk.
Előtted, Uram, leborulunk.*

Istenben bízva

*Istenben bízz, ember!
Ő a mindenható.
Minden, mi történik,
az tőle kapható.*

*Megáldott lélekkel
azt ajándékba kaptad.
Vigyázz, hogy bánsz vele!
Azt vissza kell adjad.*

*Ezt pénzért megvenni
soha nem lehet.
Vigyázz rá nagyon!
Az Úristen szeret.*

Isten velünk

*Ha Isten veled,
te el nem tévelyedhetsz.
Őrzi léptedet.*

*Isten kegyelme
legyen mindig veled,
hogy nyugodt légy.*

*Isten adja,
hogy bölcsen cselekedj.
Ő oltalmazza életed.*

*Az élet szép.
Vigyázz rája!
Isten azt visszavárja.*

Köszönöm

*Köszönöm, hogy élek.
Köszönöm, hogy hitem
benned van, Istenem.
Köszönöm a folyó zúgását,
erdő susogását,
eső szivárványát.
Köszönöm a Hold járását,
csillag ragyogását,
Göncölt s a Tejutat.
Ezt a nagy mindenséget,
melyben ott vagy Te,
mindenütt, láthatatlan.*

Lélek és ész

*Az ész elhagyott, a lélek kalapál.
Úgy fáj, hogy itt hagytaél.
Te sem, én sem tehetünk róla,
Isten megértésre int, az észre hallgatva.*

*A földön mi csak vendégek vagyunk,
Isten hordozza a sorsunk.
Őhózzá tér vissza lelkünk.
Őbenne vetjük bizalmunk.*

Isten tenyerén

*Járd az utad!
Hidd el, hogy Ő mindig megnyugtat.
Isten tenyerén békével járok én.
Szülők- nagyszülőkétől békét,
hitet kaptam én.*

*Minden, mi ér engem,
azt Ő adja nekem.
Férjémmel boldog voltam
az Isten tenyerén.*

Fazekas Éva: Lélek és ész

Habos László

Szeretem a csendet

*Szeretem a csendet,
amely mindig ajándékkal lep meg.
Olykor üzen valami nagyon szépet,
máskor pedig nekem szegezi a vétkem.*

*Szeretem a csendet,
amely felerősít mindent bennem.
A jót, amit majd még meg kell tennem,
s a rosszat, amit Isten már elfelejtett.*

*Szeretem a csendet,
melybe Isten annyi titkot rejtett.
Sok jövőbe mutató szent jelet,
amelyre csak a holnapok csendje felel.*

Elengedett kézzel

*Elengedett kézzel nem vagy még szabad,
Hisz láthatatlan láncok tartanak
A végtelen ég és e sáros föld között.
Szabadságod hihető, de látszat.
Szolga vagy, ha nincs is benned alázat.
Léted ajándék, s jobb, ha megköszönöd,
Mint koldus az asztalról lehullott morzsákat,
E sáros föld s a végtelen ég urának,
Ha szállni akarsz majd az angyalok között,
Akár a fehér sas, a halandó és szabad,
Te kiválasztott, halhatatlan szolga,
Akit láthatatlan láncok tartanak.*

Elmaradt kiűzetés

*Álmomban az édenkertben jártam,
szép volt, olyan tökéletes, amelyet csak álmodni lehet.
A gyönyörtől alig láttam, de a tudás fáját,
azt a sokszor elátkozott fát könnyedén megtaláltam.
Ámde rajta a kívánatos gyümölcsöt már nem találtam.
Ki szedte le vajon?
Az a sok erre tévedt álmodozó?
Vagy talán maga az Isten?
Ő lehetett a megfáradt, a csalódott, öreg kertész,
hogy legalább e napon maradjon el a kiűzetés.*

Könyörgés

*Szeretnék lenni én egy kicsiny zöld levél
azon a csipkebokron,
amely örökké lángol, de el sohasem ég.*

*Szeretnék lenni végtelen úton vándor
azon a keskeny úton,
melyen, ha elbukom is, túlélem halálom.*

*Szeretnék lenni én betessékelt vendég
arra a vacsorára,
az Isten otthonában, amely véget nem ér.*

Uram

*Olyan könnyű, Uram, elengedni kezed,
ha jön a vágy, és visz a szabad lendület.*

*Olyan könnyű, Uram, elfordítani fejem,
amikor adni lehetne hirdetve neved.*

*Olyan könnyű, Uram, ki nem nyitni számat,
amikor kiáltani kéne imádat.*

*Olyan nehéz, Uram, csendben kicsit megállni,
Bűnbánatom után feloldozásra várni.*

*Olyan nehéz, Uram, keskeny úton menni,
a küldetést felvállalni, és csak a jót tenni.*

*Olyan nehéz, Uram, keresztet felvenni,
tékozló fiúból – tanítványod lenni.*

Boncasztalodon fekszik lelkem

*Levetek mindent felvett ruhámból,
páncélinget, rostélyos sisakot.
Legyőztél ma, hát magamat megadom.
Hosszú lesz az éj, veled virrasztok.*

*Túl vagyok megint vesztes csatámon,
belátom: erőtlen, gyenge vagyok.
Elvesztett kardom a sárban hagyom,
életem királykezedbe adom.*

*Nincs már életem, csak vérző lelkem,
sebeit gyógyítod, bekötözöd.
A boncasztalodon fekszik lelkem,
fényruhát adj, reggel felöltözöm.*

Kopogtak

*Kopogtak,
felülök, de szemem még csukva.
Az álom, szép leány elszaladt,
ruhája a szénaboglyában ottmaradt.*

*Már nyitom!
kiáltom, s szemem tágra nyílik.
Ki jött? Ki visz el? Ki keres?
A tükörben saját képem kinevet.*

*Kinyitom
kicsiny szobám rácsos ajtaját.
S ott áll Ő, és megmosolyog,
aki mindenkihez egyszer bekopog.*

Észrevétlenül átölel a fény

*Térdelve hallgatom a szent csendet.
Oltáron a gyertya csonkig égett,
közben fából faragott szentek néznek,
rövid imára hunyom le szemem.*

*Frissen mázolt gyóntatószék üres.
Nincs még itt a pap, ma ő nem vallat,
a keresztre szegezett is hallgat,
s egy kérdést hallott meg süket fülem.*

*Keskeny ablakon lép be a fény.
Színes üvegtáblára írt szöveg
válaszol a szívbe döfött törrel,
s észrevétlenül átölel a fény.*

*Az örökmécsesen pók sző hálót.
Egy órája tán, hogy térden állok,
kinyílik szemem, s mindent látok
a keresztre szegezett világból.*

Fazekas Éva: Átölel a fény

KARÁCSONY ISTVÁN

Az Úr fogja a kezéd...

*Mai Pilátusok vékony ajakkal,
fehér arccal ítéleznek,
feléd hajítva a hazugság-szövetnekek
üszkös lándzsáját.*

*Ne sikolts a parttalan sötétség
mállékony bugyrába,
hisz' az Úr fogja a kezéd!*

*Korunk atommáglyáiból ácsolt kereszt
görnyeszti vállad,
és préseli ki a cinikus vigyort mellkasodból,
az emberi méltóság utolsó szusszanását...
A láncsörtető vadorzót,
a lakk-zománcos fogcsikorgatót úgyis elhantolja
a történelem könyörtelen vas-szekere
...Az Úr fogja a kezéd!*

*Bukdácsolsz, de nem buksz el,
tántorogsz, de nem rogysz le,
kótyagos fejedet általveri
a hivalkodó üzleti világ
nyilainak Sebestyén-sora.*

*Talpon maradsz, mert nem vagy egyedül,
az Úr fogja a kezed.*

*Találkozol az enyhet adó Cirenei Simonnal,
ki a kőcsiga-orsó csikorgásával enyhíti
nyűgös életed komor-nyomorát.
Elleneid téged el nem érnek,
ágas kezüket lehúzza az ítélet ingoványába
az igazság láncos folyondára.
De Te tudsz nézni a Napba, kezed az Úr fogja.*

*Ki segít előrelendülnöd izzadó léted
bágyadt monszunjába?
Ki simítja le felszántott homlokodról
az egyre hízó nehéz-szagú cseppet?
Ki ad kevéske forrásvizet szikkadó nyelvedre?
Tudod Te jól...
Kezed fogja az Úr.*

*Nem temetkezik, kinek izzó lávaarcát
a húsvéti láng lobogása veszi körül,
s acél arcélenek gomolygó árnyát feloldja
a feltámadás robbanó lobbanásának gigászi csóvája...
Hát ébredj fel végre, korunk embere,
mert Krisztus fogja mind a két kezed!...*

Feltámadás

*Hajnal szilánkja repeszi az éjszaka sötét selymét.
Az ájer hinti megszentelt tájra az olivazöld fák fanyar ízét*

*Mindenségből áradó erő ima-indája
füzi földet az éghez.*

*Két apostol kialvatlan borzongással,
szél fújta hajjal
révetegen áll
a nagypénteki sírnál.*

*Hideg-rideg s fehér itt minden,
a gyolcs is, amely az arcot fedte,
de a TESTET, szemük azt nem lelte.*

*A bókoló virág már fölfelé tekint,
a harmat párába szalad.
S a messze felhangzó pásztorsíp hangja
Allelujázva bukdácsol a dombokon.*

*Péter és János szeme csillogása
már új utak forrása.
Más ez a hajnal!
A földre húzó járom a nyakról lekerült!*

*Nem asszonyi pletykák
vagy rettegésből éledő katona
mézboros beszéde,
nem ördögűzők mágikus szónoklata!*

*Nem néhány bigott dőre szóbeszéde,
nem a szemfényvesztők kacsintó varázsa,
nem a természet csalárd játéka
az értelem bolyhaival!*

*Az Úr feltámadt!
Valóban feltámadt!
Mint sistergő láva a hegy barnás gyomrából!
Mint vakító vasfolyam a kohó árkából.
Mint hóvirág avar-álmából,*

*Mint hóvirág avar-álmából,
mint lepke bársonyos lárvából,
mint újszülött sikoltó sírása,
mint a buzogó víz csillámlása.*

*Mint tavaszi rügyből kipattanó élet,
mint gomolygó nehéz felhők szülte villám,
vagy mint vakító Nap,
melyet az est temet, de mindig újraéled!
Uram, erősítsd hitemet!
Mindent megteszek, hogy szelídítsem bűneim
ágaskodó tüskéit!*

*Hadd simuljak alkotott művedbe,
S hadd lehessen újra megváltott gyermeked!*

Húsvét

*Bodor felhőket rajzol a lila égre
vörösés ironjával a játszi szellő.
Csípős fuvallat a tavasz csókjával bódít,
S ibolya illatával visszahozza
Rómából a harangokat.
A hosszabbodó este várát még magára.
Ezernyi gyertya imbolygó körmeneti fénye
a feltámadás örömdáját lobogja.
Kobold villanások kacsingatnak
a sötétlő utca kíváncsi ablakaiból.
Tavasz kertjeiből pattogva szálló rőzsefüsttel
tömjénező áldását küldi az Ég,
a hirtelen lecsapódó pára ködsemcséi
szentelik meg a húsvét táját.
Légy hívő vagy hitetlen,
de a tavasz liánjának borzongató ölelését kell,
hogy érezd
léted minden zsigerében.
Szelíd tüskéivel belétolja a kikelet
bohó mámorát.*

*Tojásból kikelő sárgácska élet,
az ugrándozó nyuszi,
a ficánkoló kiscsikó,
az összekapaszkodó temetőbogarak,
a kipattanó tavaszi rügyek,
a bolyhos barkák,
bólogató rét-virágok,
a csörgedező csermely csillogása:
hordozza az ígézetet.*

Az élet megújul!

*A megújulás: a tökéletes szerkezet szívdobogása,
fogaskerekeihez te is tartozol.*

Ötven éve együtt – Isten tenyerén

*Az Úr lelke ereszkedett ránk,
Bőségbe borítva az ősz-ízű tájt.
Bongyorgó felhőcskék szállongnak fönt,
Mind a szív, mind a táj méltán örül!*

*Mellkasom feszíti a hála éneke,
Barátom, mondd, tudsz-e versengeni velem?
Ötven éve együtt Isten tenyerén,
Bízvást fogyasztva test s lélek kenyerét!*

*Szikla vagy liliom a Te kezed műve,
Éltünket, ó, Uram, áldásod kísérte.
Életünk folytán el nem hagytál minket,
Viharban, jó sorsban átölelsz bennünket.*

*Van nekünk gyermekünk, nem is egy, de ezer,
tanúja családunk s több mint ezer ember!
Édesanyáinkat mi kísértük szépen,
Lelküket angyalok vitték elődbe.*

*Dicséret és hála, áldás, ó, Istenünk,
Néked, ki pályánkon végig fogtak kezünk!
Hatalmas családot választottál nekünk,
Ezért és mindenért áldunk és dicsérünk!*

*A Nap, mikor felkél, hol van az éjszaka,
reklámok, fénycsövek hamvadó sora?
Hajnalt a Te fényed hasítgatja már,
Világítsál nekünk még több éven át!*

*Nem mondhatunk mást: köszönet Néked,
Vezessed továbbá sürgő lépteinket!
Kérünk ezután is, fogjad mindkét kezünk!
Ígérjük, Urunk: mindig Veled leszünk!*

Tarnócziné Barabás Irén: Feltámadás

KÓSA MÁRTA

Pünkösd

*Tűzlángok égnek szerteszét
életet ígérő
szétszórt virágszirom kísér*

*ős
éledés
május
zsongás
pozsgás
támadó csoda*

*illatos
feltörő
réteken
tűzpipacs parázs
gyúl fel
és
lobog*

*pattanó félelem hamvadóban
szívemben muzsikát szőnek*

*fehér falak közé
perdülő
lüktető
lélekszavak*

*arcomról
áradó patak
mossa
görgő vágykavicsaim
hordalékát
üledékétől
tisztulok*

szellemladikom megtelik

*érezem együtt ringsz velem
messziről érkező
éhező
míg megpihensz
pünkösdi fények
pazarló pompájában
pecsétet
ejt
titkos szívsebünkre
az égi kegyelem.*

Hódolat

*A
titkod
új
és
régi
sem
lehet*

örök teremtés áradó bűvölet

*hegy
völgy
tenger
cammogó folyó
neved susogja
áldott alkotó*

*napfény
holdárnyék
csillagkorona
földmorzsás szívem
oldódó bánata
szivárványkaréjos
bársonyalkonyat
teremtő Isten
tiéd a hódolat!*

Hajnal

*Az én Istenem
elhozza a hajnalt
vérben született reggelek
fényében megfürdet engem
hazudott zsolozsmák helyett
elég ha napba nevetek*

*elérem
kezembe foghatom a mát
ablakomból nézem a felfénylő
csupa törött üveget
tört élet-tükröket
unottan szállító Dunát*

*ne hazudj nekem
szebb holnapot
taníts hogy magam-magam legyek
a
keserű-édes
fenséges ízének
titkait
oszd meg velem.*

Haladék

*Érzem haladék
e
késő őszi napfény
fáim közt rejtőző félénk mosoly
míg kezeim
burjázó bokraimat nyesték
elidőztem
elmúlt napokon*

*zizzenő fényben hulltak
már a lombok
együtt léptünk
köztük
régi ölelők*

*aranylón peregtek
táncukból buja
szélfúttá nász kerekedett*

*vadlibák vonultak
a
messzeségben
megláttam ott fenn
áldó tekinteted*

*egyszerre elöntött a hála
kopott seprűmmel
összetereltem
sorban
szétosonni vágyó
föltett kincsemet*

*vörös bogyók - régi sebek ára
tört ágak - elbotlott tegnapi
fanyar illatú virágok*

*sem takarták
előlem
létkegyelmed
s
ajándék-holnapod!*

Karácsony

*Ha sül a kalács
s
illata belengi a házat
nézz ki az ablakon
lásd meg
csillagszórós éjszakában is
a
nyomort
szegénységet*

*költözzön szívedbe igazi
alázat
és
hála*

*gondolj arra
ki éhezik
ki fázik
ki ma is dideregve
vacsorázik*

*törj egy darab
kenyeret
markolj a cukorba*

*keress valakit
ki segítségedtől
jó szavadtól*

kicsit boldog volna

*add tovább neki a
mennyei üzenetet*

*karácsony van
a MEGVÁLTÓ
megszületett.*

Bálint Imre: Leborulva előtted

KREISCHER KORNÉLIA

Uram

*Uram! Miért még újabb próbatétel?
Hiszen Te tudod, lelkem már büntelen.
Harag, irigység, gyűlölet nincs benne.
Nem ártok még gondolatban sem.*

*Láttad, hogy kitártam zárt ajtóimat.
Nyújtottam, hol kellett, segítő kezet.
Uram, miért engedted felborulni
sziklaszilárdnak hitt rendemet?*

*Uram, miért még újabb próbatétel?
Hajlékonyabbá tenni acélt minek?
Hiszen az idő oly rövidre szabott.
Mért nem engeded, nyugodt legyek?*

*Mért nyitottál előttem megint kaput?
Újra vágy hajtson csábító csúcsra fel!
Uram, tudod, járni is alig bírok,
mért kényszerítesz? Még menni kell!?*

Uram, segíts!

*Kérlek, Uram,
háborgó lelkemet segítsd csitítani.
Adj erőt, ellenni üresen, egyedül.
Kérlek, Uram, Te fogd meg kezemet,
hogy kibírjam, míg a vihar elül.*

*Segítettél ölni irigységet, vágyat,
hivalkodást és más gyarló érzéseket.
Felruháztál szelíd alázattal,
de meghagyta a félelmeimet.*

*Rettegek egyedül, dermedt magány.
Erőtlenít jeges félelem,
mi káosszá keveri a rendet,
s végül mindez egy lesz már velem.
Kérlek, Uram, segíts! Ne hagyj el engem!*

Unokámat várva

*Nemsokára jön hozzánk egy új, kis élet,
ki visz tovább majd belőlem is valamit.
Kérlek, Uram, könnyítsd meg jöttét,
segíts neki, mindenben segíts.
Rossz időben, rossz égitestre érkezik,
mert ma a Föld s az emberiség is beteg.
De kegyes voltál hozzá, Uram,
szerető közegbe küldted Őt,
jó családba, köszönöm ezt neked.*

Igazad van, Uram!

*Nincs még bennem feltétlen alázat.
Még kérek, szeretnék, akarok, kérdezek.
Még ismerem a miért, mikor fogalmakat,
Pedig viselni kellene csak, mi rendeltetett.*

*Még nem tökéletes a toledói penge.
Edzeni kell tovább, bizony még sokat.
Bölcsen tetted, hogy vállamra raktál
újabb, megoldásra váró feladatokat.*

*Uram! Lassan térdre ereszkedem
terhem súlyától, de le nem teszem!
A rám pakolt gondokat botladozva viszem.
Ezt adtad, ez a sorsom, életem, végzetem.*

Uram, miért?!

*Miért akkor, miért ott, miért Őket?
Ez a végítélet lenne már?
Naponta falvak pusztulnak el.
Húsz perc alatt élet munkája
tűnik nyomtalanul, semmisül.
Vétleneket miért büntetsz, Uram?
Karmájuk, hogy mindent veszítsenek?!
Mondd, mi szerint válogatsz, Uram?!
Vagy most mindenkire sor kerül?
Erőpróbád lenne csak, nem büntetés?
Nincstelen, ki hinni tud, az üdvözül?*

*Uram, erődöt jelzi duzzadt folyók
dühös, fékevesztett rombolása.
Haragod villámok hozzák a Földre.
Lélegzeted szélviharok büntetése.
Jégverésekkel veszed el kenyerünket.
Napsugár-zsaráttal égetsz rajtunk sebet!
Hát nem kímélsz semmi életet?!
Növény és állat is vétkezett?*

*Uram, adj jelt nekünk, mit tegyünk?
Vezess, fogd meg még egyszer kezünk!
Programozd agyunkat, jó emberek legyünk!
Uram, kérlek, légy velünk, ne ellenünk!*

Miért...

*Uram, hova lett belőlem a szelíd alázat?
Vágy és kíváncsiság miért tör elő?
Miért akarom magam megmutatni?
Miért gyötör megmérteni őserő?*

*Uram, miért nem tudtam szerénynek maradni?
Sor végére állni mért lázadozom?
Mért nem elégszem értékes morzsákkal?
Egészet magamnak miért akarom?*

*Uram! Segíts, lehessen újra régi önmagam.
Hitemet, erőmet add vissza nekem!
Kérlek, szabadíts vágytól, fájdalomtól,
Amiket okozott ez a „szerelem”.*

Fohász

*Uram!
Ma egy újabb kis élet, az unokám,
Anna-Zsófia kapott keresztvizet,
áldásodat, hogy növekedve
erős hittel higgye létedet.*

*Kérlek, Uram, add meg neki a hitet.
Adj egészséget és szeretetet, hogy
Anna-Zsófiám nemes lélekkel,
boldogan élje az életet.*

Újabb fohász

*Kérlek, Uram, segíts nekem,
hogy pöffeszkedő önteltség,
pökhendi elégedettség,
kivagyiság ne érjen el.*

*Örömöm ne győzelem öröme,
de Istenáldott adomány legyen,
és tudjak élni adományoddal!
Ne próbáljak visszaélni vele.*

*Add, hogy burkoljon szelíd alázat,
mikor köszönöm: megmentetted nekem.
Egészsége legyen, add, Uram, neki,
s hogy az élete békésen teljen .*

*Add, Uram, hogy a tiszta gyermeklélek
kezemben drága kincsé teljesedjen!
Hogy ön-börtönébe zárt lelkek körül
rabtartó vastag gátfalak leomoljanak.*

*Adj örömet a maguktól megvonóknak,
képességet, hogy hinni tudjanak!
Békét sebzett, háborgó lelkeknek!
visszaegyensúlyozhassam magamat.*

*Sugározhassam a legszebb emberit.
Áraszthassam szeretetemet
mindenkire önzetlenül, és
tudjam megölelni ellenségemet.*

Ne engedj el

*Felborult a Rend!
Torzult az idő!
Kapu nyílt rajta,
elfolyt belőle sok.
Vitt magával belőlem is.
Hiába keresem, nem lelem.
Már csak emlékét őrzöm.*

*Ha vagy, fogd meg kezem, ne engedj!
Csábító a kétes végtelen!
Ne engedj menni, tarts erősen!
Oly sok dolgom még végezetlen.
Bár felborult a Rend! Torzult az idő!
Hiszem, Uram, még itt van a helyem.
(1982)*

Tarnócziné Barabás Irén: Fohász

MÓCZÁR CSABA

Álom...?

*Álmomból
felriadok!
Néha Káin,
néha Ábel
vagyok.*

*Álmomból
felriadok!
Néha Jézus,
néha Júdás
vagyok.*

*Álmomból
felriadok!
Néha Isten,
néha Sátán
vagyok.*

*Álmomból
felriadok!
Néha, néha
ember vagyok.*

Anyám, Apám, Isten, Jézus és én...

Móczárné

*Nagy Ilona harminchárom évesen
egy fiút szült kinnal, véresen.*

*Harminchárom évesen a fiú Móczár Csaba,
kinek Sándor az édesapja,
eszmélve ébredt: elteltek az évek.*

Krisztuskorba ért a gyermek.

Júdások!

Ácsolhatjátok a keresztet!

Üzenem:

*A gyermek én vagyok, emberek,
de nem halok meg értetek!*

*Nem értetek halok meg, ha kell,
bűnös lelkek.*

*Gyáva lennék, gyenge
a mártírszerepre.*

S tudjátok, mit?! Kedvem sem lenne!

*De! Én vagyok a gyermek,
és átírom a történelmet!
A bűnös is én vagyok!
két szemem felragyog,*

*s nem érdekel más, hogy
szabad Barabás,
nem érdekel más, csak az
Anya, Apa. Jó, hogy még velem vagy!*

*Bár templomom nincsen, s
csak szívemben van Isten,
mégis kérem őt,
adjon még időt!
Legalább harminchárom évet,
sok-sok színes mozgó képet,
így együtt!*

*Ám ha menni kell, és ára van,
felajánlom önmagam,
értük, harmincháromszor-szívesen
szögre akasztom életem.*

Ima Anyámhoz

„Áldott vagy te az asszonyok között, ”

de

Vádlott a te vérednek gyümölcse.

Bocsásd meg az én vétkeimet,

melyet ellened elkövetett

a zsarnok gyermek.

Szabadíts meg önmagamtól,

szabadíts fel önmagadból,

érezd és értsd meg,

Szeretlek!

Ámen.

Újjászületés

*Álmomban
jászolba
álmodtam
önmagam.
Meghaltam,
gyászoltak,
otthagytak,
magányos
fekete
éjjelen*

*meztelenül,
harminchárom
évesen
verstelenül,
de az
Úristen,
ki számlálta
tékozló életem
napjait,*

*elküldte énhozzám
fehérbe öltözött
papjait,
hogy leomlott
templomom
ócska, halott
romjait
angyalarcú
igaz hittel
építse fel,
feltámadást
nyújtva nekem,
hitetlen
gyermekének!*

*S remegő kezembe
újra tollat vettem,
hogy tiszta lapra írhassem
verseimet.*

Hiszek egy...

Istentisztelet.

Pedofil papok sora...

Kaotikus Egy-ház!

Ájtatosság

Keresztények, ó!

*De láttátok Őt, mikor
fához szegezték?!*

Betlehemi éj

Hófehér a tél.

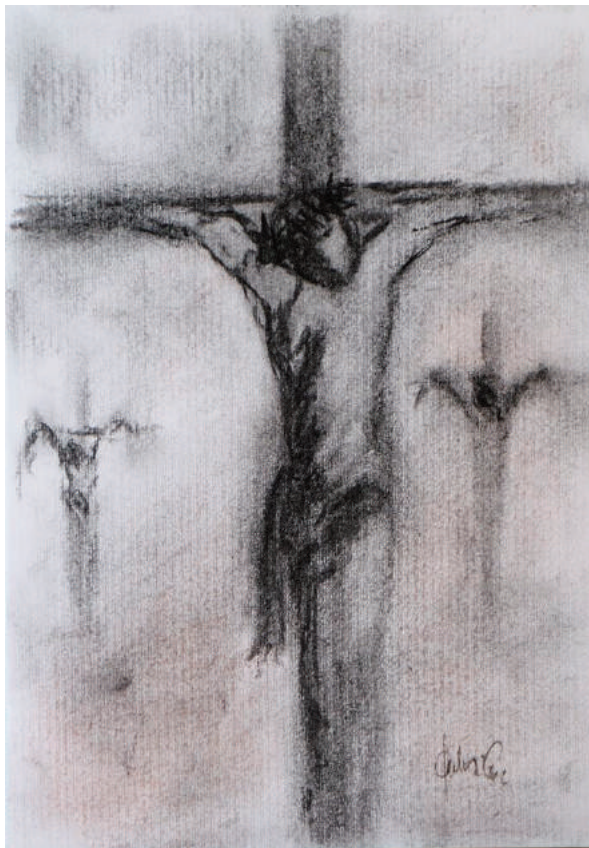
Fekete az éjszaka.

Szürke a szamár.

Ezüst a hold. Aranyak

*a három királyok, és
gyémántsínű a jászol.*

*Megszületett a gyermek
és még harminchárom szín.*

Fazekas Éva: Golgota

Nem és csak

*nem a templom
nem a torony
nem a szobrok
nem a képek
csak az ember
csak az ima
a magasság
Istenének*

*nem az oltár
nem a szószék
nem a zsoltár
nem az ének
csak a lélek
csak a hála
a békeesség
Istenének*

Eltűnődtem

*eltűnődtem vajon
mi végre is élek
meddig vagyok a test
és honnantól a lélek
hány százezer sejtem
munkája egy mosoly
máskor pedig mitől
leszek olyan komoly*

*eltűnődtem vajon
mi a motor bennünk
mely kémia súgja
mikor mit kell tennünk
mi bennem az ösztön
és mi bennem az álom
mitől különül el
sajátos világom....*

*mi bennem a Petrik
mi bennem az István
kinél vagyok első
egy kívánságlistán
mi bennem a jelen
s van-e holnap bennem
mily parancsok miatt
kell embernek lennem*

*eltűnődtem vajon
mi a létünk titka
ajándék az élet
vagy csak egy kalitka
mikor szabadulunk
mivé lesz a testünk
megbocsátja Isten
hogy emberek lettünk?*

Hajó

*Ez nem az a hajó.
Ez rossz irányba tart.....
.... és egyre távolabb
a biztonságos part.
Cápák és jéghegyek
gyilkos zátonyok....
a sok bámész lélek
a taton ácsorog.
Ne fújjatok szelek!
Ne vigyetek messzire!
Ne süssön gyilkos nap
már soha senkire!
Ez a hajó nem az.
Ez sehova se visz.
Csak az juthat előre
ki önmagában hisz.
S ha nagy hullámok jönnek
és tombol a félelem....
a hitetlen is így szól:
- Ó Uram légy velem!*

Adományok
(Parafrázis Nagy László költeményére)

Mit adott az Isten?

Kezeket.

*Világot csodáló
szemeket..*

Mit adott az Isten?

Kezdetet.

*Folyóként ömlő
verseket.*

Mit adott az Isten?

Életet.

*Homokszem-pergő
éveket.*

Mit adott az Isten?

Bánatot.

*Hátunkra púpokat
rárakott.*

*Mit adott az Isten?
Nevetést..
Ködökben szerelmet
keresést.*

*Mit adott az Isten?
Közhelyet.
Kínokban fogant
könnyeket.*

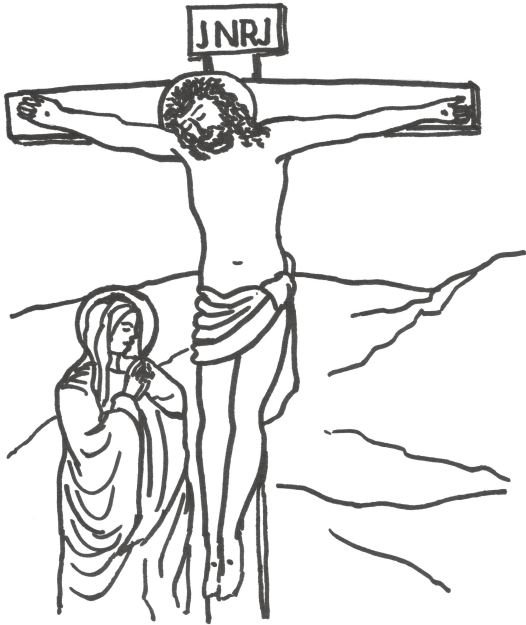
*Mit adott az Isten?
Hegyeket.
Nomen est omen....
Neveket.*

*Mit adott az Isten?
Képeket.
Reménysugárt
és fényeket.*

*Mit adott az Isten?
Sorsokat.
Adjon boldogságot!
Jó sokat.*

Kétezer éves vers

*Ember...
véres a homlokod ....
Ember
tiszt a lelked
válladon az
én keresztem
mégis
magadra vetted .....
Ember
végtelen az út
Ember
nincs pihenésed ...
kihunyhatnak
a csillagok
de Neked
sosem lesz véged ....*

Tarnócziné Barabás Irén: A kereszten

SZABÓ IMRE

„Azért legyetek készen ti is”

(Mt 24, 44.)

*A nagy célt, uram, Te adod:
„Ti pedig készen legyetek!
Mint tolvaj, jön el az a nap,
Mindig készüljetek!”*

*Bármí jöjjön ránk e földön,
Ne éljen félelem bennünk,
Mert megígérte Jézusunk:
Itt van mindig velünk.*

*Jöhetnek viharok, bajok,
Jöhet sok megpróbáltatás, –
Mindig csak azt kérem Tőled:
Készen legyek, mert vársz.*

*Készen legyek, ha újra jössz,
Vagy ha magadhoz szólítasz:
Legyen életemben sok gyümölcs,
Mit örömmel fogadsz.*

*Ezt a múltó földi időt,
Melyet ajándékba kaptam,
Hasznos munkával töltsem el,
S üdv reményét hordjam.*

*Arra kérlek hát, jó Atyám,
Ha egyszer magadhoz hívsz majd,
Az örökkévalóságot
Tölthessem Tenálad.*

Biztos oltalom

*Sötét az éj,
Süvít a szél,
Vihar készül,
Nem félek én.*

*Nem félek, mert
Az Úr velem!
Nem árthat hát
Senki nekem.*

*Senki, semmi
Nem támadhat,
Az Úr karja
Oltalmat ad.*

*Benne bízom,
Csak Őt hívom,
Bármilyen érte,
Magához von.*

*Mily hatalmas,
Oly jó tudni:
Testünk, lelkünk
Csak rábízni.*

*Rég átadtam
Egész magam,
Párom, lányom
És a fiam.*

*S valamennyi
Unokámat,
Védje őket
a Te szárnyad!*

Isten lámpásai

*A felkelő nap gyönyörű,
Fénye vörös, sárga,
Fényözöne bőven ömlik
E sötét világra.*

*Megvilágít minden zugot,
Hogy látásunk jobb legyen;
Világosságot mindenki
A fényéből vegyen.*

*Nekünk szükségünk van fényre,
Hogy a lelkünk éljen,
S Te Lelkedből táplálkozva
Dicsőítsünk Téged.*

*Mert ezt a fényt Isten adja,
Hogy boldoggá tegyen.
Add hát tovább te is másnak,
Nálad el ne vesszen.*

*E csodás fény teszi szebbé
Földi világunkat,
S mennyei világossággal
Fedi be arcunkat.*

*Ragyogj hát a sötét éjben,
Fényed világítson,
Kis mécsesed mindenkinek
Utat mutathasson.*

*Fénynek küldött el az Isten
E sötét világba;
Kicsiny fényed Isten ügyét
Hűséggel szolgálja.*

*„Világ világossága” vagy,
Ezt mondja Jézusunk.
Szórjuk szerteszét fényünket:
Együtt világítsunk!*

Veled, Uram

*Veled lenni, Uram,
Kegyelem s nagy öröm,
Hogy hozzám szólsz ma is,
Hálásan köszönöm.*

*Öntsd ki rám irgalmad,
Fogadj el fiadnak;
Hűséggel, csendesesen
Szolgálni akarlak.*

*Szolgálni, szeretni
Téged, Megváltómat,
S Tőled kérni mindig
Szájamba a szódat.*

*Hogy mindig igazat
Mondjak és áldjalak –
S beszéd helyett, ha kell,
Hallgatni is tudjak.*

*De erővel szóljak,
Hogyha úgy kívánod,
Szentlelked segítsen,
Mikor prédikálok.*

*Adj mindig örömet,
Belső békességet,
Boldog, nyugodt legyek,
Ha szolgálok Néked!*

*Megköszönöm, Uram,
Hogy kiválasztottál,
S akaratod szerint
Kérlek, mindig használj!*

Isten szeret

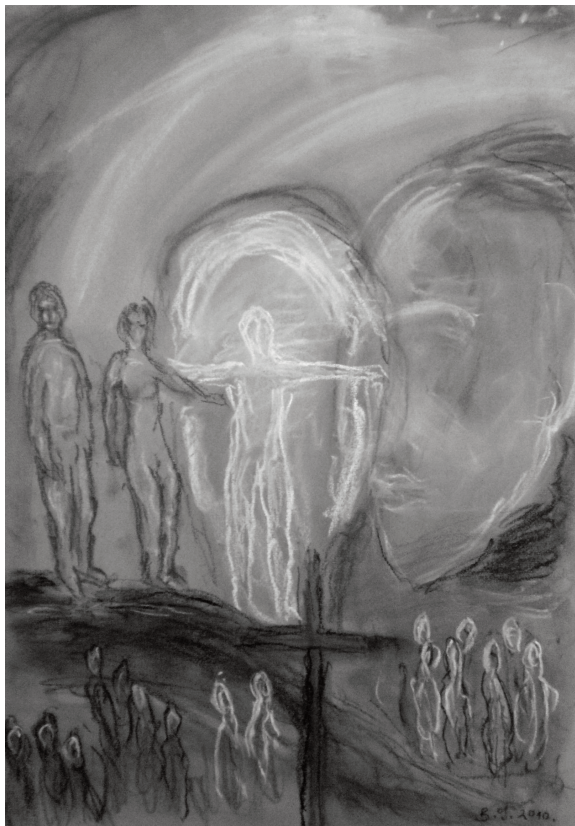
*Szeret engem Isten,
Bármit is mondjanak,
Szívemben érzem én,
Keze simogat.*

*Szava édesen szól,
Mint fiúhoz Atyja,
Félelmem szeretete
Azonnal oszlatja.*

*De jó volna mindig
Közelében lenni,
Akarata szerint
A kedvére tenni!*

*Ha Ő mindig velem,
A sok kiabálót
Ki is nevetetem,
S nem állhatnak bosszút.*

*Véd az én Istenem,
Angyalit küldve.
Magasztalom érte
Most és mindörökre!*

Bálint Imre: Feltámadás

TEMESI ÉVA

Ha volna - ha lenne...

*Ha Isten volna,
de jó volna!
Várna rám, és
átkarolna.*

*Ha Isten volna,
úgy szeretne,
minden, minden
simán menne.*

*Ha Isten volna,
rám hajolna,
megvédene,
vigasztalna.*

*És ha az Isten
Isten volna,
mindenkinek
de jó volna!*

Ima a hazáért

*Sarlós Boldogasszony,
ősmagyar Madonna,
ezt a kis országot
vedd a két karodba!*

*Öleld a szívedre,
oly keserű, fáradt,
szétszabdalt testére
boríts égi fátylat.*

*Hozzád folyamodunk
-Öregisten távol-,
ölelésed megvéd
a nemzethaláltól.*

*A messzi nagy Istent
mi helyettünk kérd Te!
hisz már ennél többet
Nem tehetünk érte.*

Tétova hit

*De jó lenne, ha lennél,
a szívedre ölelnél,
nem lenne, ami fájna,
tudnám, hogy nem hiába...*

*De jó lenne, ha hívnál,
mosolyoddal simítnál,
könnyeddel megmosdatnál,
De jó volna, ha volnál ...*

Mi lesz?

*Mit mondok majd a túlvilágnak,
ha megérkeztem, s kaput tárnak,
s állok az ismeretlen égbe'
sok tévhitet megélve
várom, hogy mi lesz,
öröm vagy átok...
S Rád vajon rád találok?!*

Gondolatok a Túlvilágról

*Ha az Isten olyan, ahogy
én képzelem, igaz Isten,
akkor nekem a haláltól
félhiválóm végképp nincsen.*

*Nem a zsidók vén, szakállas,
bosszúálló, gyilkos álma.
És nem a keresztény hit, mely
dogmává merevült mára.*

*Az Istenem kedves, szelíd,
kudarcaim megsiratja.
Földre dobott gyermekének
nem bírálja, szerető Atyja.*

Pimasz hitvallás

*Az én Istenem, aki Vagyok,
takaratlan, egészen látja.
És amilyennek megteremtett
az én Istenem, megbocsátja.*

Húsvét

*Lehet, hogy Jézus úgy gondolta,
ezt az elfajzott, zord világot
megváltani csak vérrel lehet,
s ácsoltatott magának keresztet.*

*Lehet, hogy Jézus úgy gondolta,
a teremtésben valamit jóvá tehet,
s ácsoltatott magának keresztet.*

*Lehet, hogy Jézus úgy gondolta,
az apja jó nagyot tévedett,
mikor a gonoszt elengedte,
s valamit talán jóvá tehet,
s ácsoltatott magának keresztet.*

De tévedett.

*Mert ha Isten fiát ölni lehet,
ki állítja meg az embereket?!*

Első péntek

*Korán reggel van, harangoznak.
Jézus, tehozzád szívet hoznak
Emberek.*

*Templomban, az áhítatos csöndben
Krisztus Keresztje lebeg előttem
Magasan.*

*Csöngetnek. Isten lesz kenyér és bor.
Az ember, a bűnös, földre borul
Imádón.*

*Kicsi Szentostya a templom felett,
Mindent betölt a szeretet,
S átölel.*

*Jézus! Jézuskám, jaj, de várlak,
Piciny Szentostyában szívembe zárlak,
Meváltóm.*

*Istenem! Jaj, de jó boldog lenni,
Szentséges szívedhez közel lenni,
Megölelni.*

*Jézusom, segíts meg egész nap,
Legyek teveled még boldogabb,
Örökké.*

*Most elmegyek. Vár gond, kötelesség.
Segíts, hogy a bűnös el ne essék,
Vigyázz rá.*

*Köszönöm, Jézusom, hogy szeretted,
Szentséges Szíveddel átöleltél,
Jer velem.*

*Kimegy az ember a nagyvilágba,
Menj vele, őrizzed, vigyázz rája,
Szeressed.*

*Én édes Jézusom, most búcsúzó.
Szerető szívemet majd elhozom
Nemsokára.*

1950

Fazekas Éva: Első péntek

TARTALOM

Előszó (Horváth István)	3
Beck Zoltán	5
Gyurics József	13
Fazekas Major Gizella	21
Habos László	29
Karácsony István	37
Kósa Márta	45
Kreischer Kornélia	53
Móczár Csaba	61
Petrik István	69
Szabó Imre	77
Temesi Éva	85
Illusztrációk:	
Bálint Imre	12,52,84
Fazekas Éva	28,36,68,92
Tarnócziné Barabás Irén	20,44,60,76

Szöveggondozás - lektorálás:
Daróci Lajosné

Borítókép:
Bálint Imre

Hátlapon:
Petrik István verséből

ISSN: 2063-7039

Nyomda: Progresso Print Kft.